

нашитѣ щѣхъ да опиша другояче. И българскитѣ мязатъ на тѣхъ, само че въ нѣщо се различаватъ. Но, понеже думата ми е не за българскитѣ, а за еврейскитѣ фарисеи, то правете заключение за българскитѣ и търсете тия типове. Какъ ще ги търсите? Моята бесѣда е да приложите това практически въ живота си.

Съврѣменнитѣ хора проповѣдватъ, че човѣкъ, за да успѣе, трѣбва да има воля. Въ волята има трояко проявление — волята може да бжде: 1) своеволие; 2) воля, която има прѣдъ видъ само нашитѣ интереси, само интереситѣ на нашия народъ, и 3) воля, която има прѣдъ видъ интереситѣ и на нашето общество и народъ, и на човѣка, и на Бога. Последната воля, която обема въ себе си всички задължения, които имаме къмъ този свѣтъ, воля такава, че нѣма никоя сила, която може да ни отклони отъ нашия дългъ, — тя е воля добра. Воля да работишъ за славата Божия и човѣчеството, за народа си, за дома си и за повдигането на своя характеръ — това е воля. Нѣкои казватъ: „Ти трѣбва да имашъ благороденъ умъ“. Умъ, който схваща своето отношение къмъ Бога, умъ, който е заетъ да приложи въ живота възвишенитѣ мисли — това е благороденъ умъ. Имате всичкитѣ зародиши за това. „Ама носътъ ми не е такъвъ, какъвто искамъ“. Ще се развие. Погледнете онѣзи малки пиленца въ гнѣздата, които нѣматъ още пера, какъ чакатъ майка си, и, щомъ тя се зададе, тѣ отварятъ уста, рекатъ: „чърррк!“ и хопъ! майка имъ втикне въ устата имъ червейче. И двайсетъ пжти на день: „чърррк!“ и пакъ отваратъ устата. Колкото повече тия пиленца се молятъ: „чърррк!“ толкова повече чер-